

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλεῖσι Βίλμπεργ κα. α Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ε' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφελουσι ν' ἀποστελλῶσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημερινὰ ἐντυπώσεις. Διατὶ ζηλοτυποῦν αἱ πενθεραὶ. Αἱ ἀπόκρεω. — Φιλολογικαὶ σελίδες ὁ Chateaubriand καὶ τὸ ἔργον τοῦ (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἡ γυνὴ εἰς τὸ ἔργον τῆς Δημιουργίας. Β'. (ὑπὸ δος Μερόπης Μαρίνου). — Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Μαρίας Δεραϊμ. — Ἡ χώρα τῶν εὐτυχησμένων γυναικῶν. — Οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος (ὑπὸ Μαρίας Λεβύ). — Ὑγιεινὴ τοῦ προσώπου ὑπὸ ὑγιεινολόγου κυρίας. — Ἀλληλογραφία. — Συναγὰ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Φίλη μου,

Βεβαίως ἔχω δίκαιον, ὡς ἔχεις δίκαιον σύ, ὡς ἔχει δίκαιον καὶ ἐκεῖνη. Χωρὶς νὰ ἀναγνώσω, ὡς λέγεις, εἰς τὴν ψυχὴν τῆς πεθερᾶς σου, ἐμάντευτα τὴν πάλην, ἡ ὅποια ἀναπτύσσεται ἐκεῖ μέσᾳ, τὴν πικρίαν, ἡ ὅποια συσπᾶ τὸ πρόσωπόν της εἰς μορφασμὸν μομφῆς καὶ ἀποδοκιμασίας, ὁσάκις κατὰ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἀντίληψίν της παραγκωνίζεται παρὰ τοῦ.

Καὶ παραγκωνίζεται, φίλη μου, ἰδίως ἀπὸ τὴν νεότητά καὶ τὴν καλλονὴν σου. Ἐχεις τοῦτο ἐναντίον σου, ὅτι εἶσαι νόμφη γυναικίς, ἡ ὅποια ὑπῆρξεν ὡραία καὶ ἡ ὅποια πολὺ ἀργὰ μετὰ τὴν πρώτην νεότητά της ἀπήλαυσε τῶν θυμιμάτων καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ κόσμου, εἰς τὸν ὅποιον μόλις πρό τιος εἰσήχθη, χωρὶς κἄν νὰ λάβῃ κειρὸν νὰ τὸν ἀπολάσῃ ὡς ἡρώϊς καὶ νὰ τὸν βαρυνθῇ ὡς ἀνθρωπος. Ὀμοιάζει πρὸς τὰ φθινοπωρινὰ ἄνθη, τὰ ὅποια, διότι ἀνθοῦν τὸ φθινόπωρον, διατρεφόνται καὶ τὸν χεμῶνα ἔστω καὶ ἀποχρωματισμένα καὶ μαραμμένα. Ἄλλ' ἐνῶ μὲ τοῦ; πάγους παρατείνου τὴν ἀχρωμάτιστον ζωὴν των, μὲ τὴν πρώτην τῆς ἀνοίξεως πνοήν, μὲ τὸν πρῶτον κάλυκα τῶν νέων ρόδων φαίνονται τόσον ἄσχημα, τόσον ἄοσμα, ὥστε νὰ προκαλοῦν μᾶλλον τὴν ἀηδίαν.

Σημείωσε δὲ ὅτι ἂν ἐκεῖνα δὲν αἰσθάνονται τὴν μετάπτωσιν αὐτὴν, αἱ εὐμορφοὶ γυναῖκες τὴν αἰσθάνονται, πονοῦν, πᾶσχουν καὶ δὲν ἔμπορουν μὲ ὄλην τὴν καλὴν θέλησιν τοῦ κόσμου νὰ εἶναι δίκαιαι, καλαί, ἀμερόληπτοι, ἔταν ζοῦν κοντὰ κοντὰ μὲ τὴν νεότητά, τὴν ἀνοιξιν αὐτὴν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν δύναται νὰ διακρίνεται πλέον ὡς ὡραία γυνή, ἀφοῦ δὲν ἔχει κἄν τὸ μόνον κάλλος, τὸ ὅποιον δὲν φοβεῖται τὸ γῆρας, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς, ἡ πενθερά σου, φίλη μου, θέλει νὰ σέ κάμῃ νὰ πιστεύσῃς ὅτι ἐμπνεομένη ἀπὸ πατριαρχικὰ αἰσθήματα χρόνων παλαιῶν δὲν ἐννοεῖ τὴν ματαίαν καὶ ἔσχοπον ζωὴν σας, τῶν θεάτρων καὶ περιπάτων καὶ χορῶν καὶ γευμάτων. Καὶ σέ κάμνει ὑπεύθυνον διὰ τὴν ζωὴν αὐτὴν, ὡς νὰ μὴν εἰξεύρῃ ὅτι ὁ υἱὸς της καὶ ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς του θέσεως καὶ ὡς ἐκ τῶν παλαιῶν του ἔξων δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ζῆσῃ κλεισμένος ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ σπιτιοῦ του, μὲ ὄλους τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς λατρείας, τοὺς ὁποίους θὰ τοῦ προσέφερον ἡ ὡραία καὶ μεγάλη σου καρδιά.

Καὶ ἤρχισες νὰ πιστεύῃς καὶ σὺ ἡ ἰδίᾳ ὅτι εἶσαι ἔνοχος, ὅτι κάμνεις ἄσχημα νὰ παρασύρῃσαι εἰς τὸν πυρετὸν αὐτὸν τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου, εἰς τὸ αἰώνιον καὶ ἀτελείωτον αὐτὸ πανηγύρι, ἀπὸ τὸ ὅποιον οὐδὲν ἄλλο ἀποκομίζεις παρὰ κούρασιν, ἐξάντλησιν, ἀηδίαν, νυσταγμὸν. Ὁ νέος, ὡς λέγεις, κύκλος εἰς τὸν ὅποιον σὲ εἰσήγαγεν ἡ νέα σου οικογένεια ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους πλουσίους μόνον εἰς μέγαρον καὶ φορέματα καὶ ἀδάμαντας καὶ ἀμάξας.

Τὸ πνεῦμά των μετὰ εἰς αὐτὴν τὴν χλιδὴν καὶ καλοπέρασιν τοῦ σώματος ἔχει μείνει ἄξεστον, ἀκαλλιέργητον καὶ ἡ ψυχὴ των κοιμάται ἡσυχᾶ, ἐγωῖστικὰ μέσα εἰς τὸ καλοθρεμμένον καὶ γλυκοζυμωμένον καὶ παχύδερμον ἀπὸ καλοπα-

γίαν και καλοπέρσιν περιβλημά της· κεφαλαί κεναί, συνειθισθεσάι· ἀ ἐνδιαφέρωνται καὶ συγκλονίζονται μόνον ἀπὸ ὅ,τι λάμπη, νὰ συγκινούνται μόνον διὰ χρήματα καὶ ἀδάμαντας, ποτὲ δὲ διὰ μίαν ἰδέαν, διὰ μίαν μεγάλην καὶ εὐγενῆ πράξιν.

Καὶ διηρωτάσο, μοὶ λέγεις, αὐτοὺς τοὺς τελευταίους μήνας τῆς ἐδῶ δοκιμασίας μας, ἂν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἐν τούτοις λέγονται Ἕλληνες, ἔχουν τίποτε κοινὸν μὲ ἡμᾶς, ἂν αἰσθάνωνται καὶ ἂν τί θὰ εἶπη πατρίς, ἂν δὲν εἶναι χειρότεροι καὶ ἀπὸ τοὺς ξένους, ἀφοῦ τόσο ἀδιαφόρως ἤκουαν τὰς καταστροφὰς μας καὶ τόσο ἀπεριπέτως καὶ ἀκρίτως ὠμίλουν ἐνώπιον ξένων περὶ τῆς πατρίδος των.

Αὐτὸ μὲ ἐκπλήττει, φίλη μου, διότι σπανίως συμβαίνει εἰς τοὺς μακρὰν τῆς Ἑλλάδος ζῶντας Ἕλληνας νὰ λησμονοῦν τὴν πατρίδα των, νὰ μὴ πάσχουν καὶ συμπαροῦν μετ' αὐτῆς. Ὑποθέτω ὅτι κατ' ἀτυχή συμπτῶσιν θὰ περιέπεσε εἰς κύκλον ἀνθρώπων ἐγνωστών, οἱ ὅποιοι εἰς οἰκονομικὴ ἐθνικότητα καὶ ἂν ἀνήκον θὰ ἦσαν οἱ ἴδιοι. Πατρίς, φίλη μου, καὶ οἰκογένεια καὶ φίλοι διὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς εἶναι μόνον τὸ συμφέρον των, μόνον ὅ,τι ἰκανοποιῆ τὸ ταπεινὸν των ἐγὼ, μόνον ὅ,τι ἡμπορῆ νὰ αὐξήσῃ τὰ ἑκατομμύρια των, ὑπὸ τὰ ὁποῖα κρύπτονται, τίς οἶδε πόσαι ἀθλιότητες καὶ κακίαι καὶ προδοσίαι παντὸς καθήκοντος.

Λοιπὸν βεβαίως δὲν ἀξίζει νὰ χάνῃς τὸν καιρὸν σου, διασκεδάζουσα εἰς κύκλον τοιοῦτον, ὅπου ἀναντιρρήτως θὰ αἰσθάνεσαι ἐκὺντὴν μόνην, ἐντελῶς μόνην, ὡς εἰς ἔρημον. Ἀλλὰ ὁ νέος σου σύζυγος ἔχει ἐκεῖ μέσα τὰ συμφέροντά του, ἀπέκτησε τὴν συνήθειαν νὰ συναναστρέφεται τὴν κοινωνίαν αὐτὴν, νὰ προτιμᾷ ἐν καλὸν γεῦμα ἀπὸ μίαν ἀκαδημαϊκὴν ὀμιλίαν, καὶ ἐν βέλῃς ὑπὸ τὸ φῶς μυριάδων κηρίων ἢ μίαν ἀνάγνωσιν ὠραίαν εἰς τὸ μικρὸν σου σπουδαστήριον. Τὴν συνήθειαν αὐτὴν δὲν θὰ τὴν χάτῃς βεβαίως ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην, ἀλλ' οὔτε θὰ ἀνεχθῆ νὰ τοῦ ἐπιβάλλῃς; σὺ ἀποτόμως μεταβολὴν ζωῆς καὶ ἔξω. Εἶναι μάλιστα, ὡς ἐνόησ, ποτισμένος ἀπὸ τὰς ἰδέας, ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ χάνουν τὸν καιρὸν των ἀναφυλλίζουσαι τὰ σκοτισμένα βιβλία τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ συζητοῦσαι μετὰ τοὺς μεγάλους τοῦ κόσμου συγγραφεῖς περὶ τοῦ αἰώνως ἀλύτου μυστηρίου τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας. Ὅχι. Ἀφοῦ ἐθουσιάζεται, διότι ἡ μητέρα του δὲν ἀφίνει τὸ βελονάκι ἀπὸ τὸ χέρι της καὶ διότι ὅλα τὰ κρεβάτια τοῦ σπιτιοῦ της ὀρεῖλουν τὰ σκεπάσματά των εἰς τὸ αἰώνιον αὐτὸ crochet, τὸ ὁποῖον ἡμέραν καὶ νύκτα στριφογυρίζει μονότονα καὶ ἀτελείωτα εἰς τὰ δάκτυλά της.

Λοιπὸν μὲ τοὺς κυρίους αὐτοῦ; χρειάζεται, φίλη μου, ὀλίγη πολιτικὴ. Μὲ ὅλην τὴν βροντερὰν φωνὴν των καὶ τὰ ἀρειμάνια μουστάκια των, οἱ ἄνδρες κρύπτουν μέσα των, βυθιστὰ εἰς τὴν ψυχὴν των αἰσθητικὰ ἐντελῶς παιδικὰ θέλουν νὰ τοὺς καταιδώσωμεν τὸ φεγγάρι, ἐφ' ὅσον νομίζουσι ὅτι δὲν ἡμποροῦμεν ἢ δὲν θέλομεν νὰ τὸ κάμωμεν. Εὐθὺς ὡς δοκιμάσουν τὴν καλὴν μας διάθεσιν, εὐθὺς ὡς πεισθοῦν ὅτι ὑποτασσόμεθα εἰς τὴν θέλησίν των, τότε δὲν θέλουσι πλέον τίποτε πρὸς λόγον, ἢ μᾶλλον θέλουσι ὅ,τι θέλωμεν ἡμεῖς. Λοιπὸν γρήγορα ἐν βελονάκι καὶ μίαν σάβαν, καὶ τὰ μικρά σου, τὰ ροδιὰ σου δακτυλάκια εἰς ἐνέργειαν.

Ἡ πενθερά σου πλέκει κουβέρτες. Σὺ πλέξῃς φριβόλι. Ἐν εἰζεύρεις πόσον ὠραία καὶ γραφικὰ θὰ φαίνωνται τὰ χεράκια σου περιπλεγμένα εἰς τὰ ἄσπρα μετάξια τῆς δαντέλλας καὶ εἰς τὸ λευκὸν ἐκεῖνο καὶ τιλλινὸν ἐξ ἐλεφαντίνουτος ἐργαλεῖον, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν σοβαρότητα προώρισεν ὁ ἐφευρέτης του διὰ νὰ δένη κόμπους καὶ νὰ σχηματίζῃ ἀδελφὴς τρύπες ἀπὸ κλωστήν εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀλλὰ καμμιά φορά, μέσα εἰς τῆς ἀδελφές αὐτὴς τρύπες ναυκαγεῖ, φίλη μου, ἡ εὐτυχία μας, ἢ πλέκεται καὶ αὐτὴ μαζῆ. Εἶναι τόσο περιέργως ὁ κόσμος αὐτός, ὥστε μὴ ἀψηφᾷς τίποτε, οὔτε τὸ frivolité αὐτό. Αἴφνης διὰ νὰ τελειώσῃς μίαν τρχηλιάν, δὲν θὰ ὑπάγῃς ἐν βράδῳ εἰς τὰς κουραστικὰς αὐτὰς ἐσπερίδας. Καὶ ὁ σύζυγός σου θὰ σοῦ κρατήσῃ συντροφιάν, ἀνγκυώσκων μεγαλοφῶνας ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὸ φωτοβόλον τζάκι τοῦ γραφείου του μίαν σελίδα ἀπὸ ἐν βιβλίον τῆς ἀρεσκείας καὶ τῆς ἐκλογῆς του. Πρότεξε καλὰ εἰς τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν: τῆς ἐκλογῆς τοῦ. Ὅ,τι καὶ ἂν εἶναι, πρέπει νὰ τὸ εὖρος καλόν. Οὔτε διχαστρύβια, οὔτε ἀποδοκιμασίαι. Δὲν πρέπει νὰ δείξῃς ἀμέσως, ὅτι ἂν σὺ δὲν εἶσαι ἐπιστήμων καὶ δὲν παίζῃς εἰς τὰ δάκτυλά σου οὔτε τὸ πολιτικόν, οὔτε τὸ φυσικὸν δίκαιον, ἔχεις ὅμως μὲρῶσιν ἐγκυκλοπαιδικὴν καὶ αἰσθητικὴν δύναμιν, τόσο ἀνεπτυγμένην, ὥστε νὰ ἀρέσκεσαι εἰς τὰ ἀληθῶς ὠραία πράγματα. Πρέπει νὰ ἐνοήσῃς καλὰ, ὅτι εἰς τὰς πρώτας σὰς αὐτὰς οἰκογενειακὰς ἐσπερίδας, εἶναι ἀνάγκη νὰ διασκεδάσῃ, νὰ εὐχαριστήσῃ ἐκεῖνος καὶ ὅχι σὺ. Ἀφῆσέ τον λοιπὸν ἐλεύθερον.

Φρόντισε μόνον τὸ τσάι νὰ ἔλθῃ ἐγκρίτως, νὰ σεβριρισθῇ ἐπιμελῶς καὶ νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ μπισκοτάκια καὶ γλυκά, τὰ ὁποῖα προτιμᾷ, καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὁποίων θὰ ἔχῃς λάβει καὶ σὺ κἄποιον μέρος. Φρόντισε ἢ λάμπες σου νὰ λάμπουν ἀπὸ καθαριότητα, νὰ μὴ καπνίζουσι, τὸ τζάκι νὰ κηλῆ χωρὶς καμμίαν ἀνακαωχὴν, τὸ κάθισμά του νὰ εἶναι μαλακόν, ἀναπαυτικόν καὶ σὺ γελαστὴ καὶ εὐθυμος.

Τώρα, ἀναφωνεῖς βέβαια: Πῶς! πρέπει λοιπὸν γείνω νεύροσπαστον; Νὰ γελῶ καὶ νὰ εἶμαι εὐθυμος καὶ ἂν ἔχω διάθεσιν νὰ κλαίω; Νὰ πλέκω *frivolité*, διότι ἡ πενθερά μου πλέκει *crochet*! Νὰ καθαρίζω λάμπες καὶ νὰ διατηρῶ ὡς ἄλλη ἐστίας ἄγρυπνος τὰς φλόγας τοῦ τζακιῶ μου, διότι ἂν σβύσῃ, θὰ σβύσῃ καὶ ἡ εὐτυχία μας. Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ πολιτικὴ, καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ ἀγὼν, διὰ νὰ ἀποφύγῃ ἐν βράδῳ τὴν κουραστικὴν καὶ ἀηδῆ ἐσπερίδα τῆς κ. Μ., διὰ νὰ καθίσω μὲ τὴν ἀνδρα μου, τὸν πολὺ λογικώτερόν μου, — ὡς λέγει ὁ κόσμος, — αὐτὸν κύριον, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποῖου καὶ ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἡ κοινωνία καὶ ἡ πολιτεία ἀνέθεσαν τὴν εὐτυχίαν μου! Καὶ μοῦ τὰ συμβουλεύεις σὺ αὐτὰ, σὺ τὴν ὁποῖαν ὅλοι ἐκεῖ κάτω ὀνομάζουσι καὶ θεωροῦσι ὑπερμαχὸν τῆς γυναικείας χειραφετήσεως!

Σοῦ ἀπαντῶ: Ναί! ὅχι μόνον σοῦ τὸ συμβουλεύω, ἀλλὰ καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι πρέπει νὰ τὸ κάμῃς, ἐν θέλῃς νὰ ζήσῃς εὐτυχῆ. Τὸ διατὶ θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω εἰς τὴν ἄλλην μου ἐπιστολήν.

Αἱ ἐφετεινὰ ἀπόκρηφ

Τώρα ἂς ὀμιλήσωμεν καὶ ὀλίγον ἐλαφρὰ πράγματα. Καὶ τί ἐλαφρότερον τῶν ἀποκρηφ τῆς συνηθείας αὐτῆς τῆς περιέρ-

γου νὰ κρύπτωμεν τὴν ἀτομικότητά μας ὀπισθεν ἐνὸς τεμαχίου χρωματισμένου μεταξωτοῦ· νὰ φανταζόμεθα τοὺς ἐκὺντούς μας ἤρωας ἄλλων χρόνων, ἢ ἄλλων κοινωνικῶν τάξεων καὶ ἐπαγγελμάτων· νὰ ἐνδύμεθα ὡς ἐκεῖνοι, νὰ ὀμιλῶμεν τὴν γλώσσάν των, νὰ μετχηρίζόμεθα τοὺς τρόπους καὶ τὸ ὄψος των καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ διασκεδάζωμεν. Καὶ νὰ βλέπῃς σοβαροὺς ἀνθρώπους νὰ καρφῶνουν δύο κέρατα ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπόν των καὶ νὰ κρεμοῦν κουδούνια εἰς τὰ κατακόκκινὰ φορέματά των, διὰ νὰ ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ περάσουν διὰ μίαν στιγμὴν ὡς δαίμονες, καὶ ἄλλοι πάλιν νὰ ἐφοδιάζονται μὲ αὐτὰ τὸ μᾶλλον ὑπομονητικῶς τῶν τετραπόδων διὰ νὰ ὀγκνίζουσι ὡς αὐτὸ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, ὅχι εἰς τοὺς ἀγροὺς, τοὺς πρασινοστρωμένους, ἀλλ' εἰς μίαν αἰθουσαν, λαμποκοποῦσαν ἀπὸ φῶτα καὶ ἀπαστράπτουσαν ἀπὸ καλλονὰς.

Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, τὰ τόσο περιέργως καὶ παράξενα, προδίδουν πᾶν ἄλλο, παρ' ὅ,τι θέλουν συνήθως νὰ ἐπιδείξουσι: πνεῦμα· διότι ὅποιος ἔχει τὸν πολῦτιμον αὐτὸν θησαυρὸν εἰς τὴν διάθεσίν του, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταμορφωθῇ διὰ νὰ τὴν ἐκμεταλλεῖται. Τὸ πνεῦμα μάλιστα τὸ σπινθηροβολοῦν καὶ ἡ ἐξυπνάδα ἢ ἀληθινή, ἢ ὁποῖα ἐκρήγνυται εἰς πυροτεχνήματα θυμαστικὰ λάμπωσιν καὶ χρωμάτων, εἶναι μὲ τὴν φειδῶ ἐγκατεσπαρμένη εἰς τὰ ἀνθρώπινα κεφάλια, ὥστε ἀπορῶ διατὶ πρέπει νὰ κρυπτόμεθα διὰ νὰ τὴν χρῆσιμοποιῶμεν.

Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἔως τὴν εἰς τὰς συναθροίσεις τῶν προσωποφόρων σπανίως ἤκουσα ἐξυπνάδες, μᾶλλον δὲ ἐπέστην ὅτι οἱ μασκαρευόμενοι ἄνθρωποι αἰτθάνονται τὴν ἀνάγκην, ἄπαξ τοῦλάχιστον τοῦ ἔτους, νὰ λέγουν ἀνοησίας *incognito*. Εἶναι ἡ μόνη δικαιοδοσία, ἢ κατῳρήσασα νὰ εὖρω εἰς τὴν πράξασιν τῆς συνηθείας αὐτῆς, τὴν ὁποῖαν ἐδημιούργησεν ἡ κατασκοπεῖα τῶν δογῶν τῆς Ἑνετίας, καὶ σκοποὶ ἐν γένει ἀθέμιτοι, ἀφήσαντες σκοτεινὰς καὶ μαύρας σελίδας εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Φέτος ἡμεῖς ἐδῶ μασκαράδες δὲν εἶχαμεν. Κάποιος μάλιστα ἐξυπνος φίλος μου ἔλεγε, ὅτι ἐξεμασκαρευθήκαμεν τόσο πολὺ μὲ τὸν τελευταῖον αὐτὸν πόλεμον καὶ μὲ τὰς δίκας καὶ τὸς καταγγελίας καὶ τὰς ἀποκαλύψεις, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐπηκολούθησαν, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ κάμωμεν εἰς τὸ μέλλον χρῆσιν τῆς προσωπίδος, παρὰ διὰ νὰ κρύπτωμεν ὀπισθεν αὐτῆς τὰ χάλια μας.

Δὲν εἰζεύρω, ἐν ὅ φίλος μου αὐτός εἶπεν ἐξυπνάδα ἢ ἀνοησίαν, ἀλλ' εἰζεύρω, ὅτι φέτος ἀπαλλάγημεν ἀπὸ τὸ ἀηδὲς θέαμα τῆς καμῆλας μὲ τὰ ἀνθρώπινα πόδια καὶ τῶν φασουλῶν μὲ τὰ ἄνοστα ξυλοκοπήματά των καὶ τῶν ροπαλοφόρων μὲ τὰς μακεδονικὰς περικεφαλαίας των.

Αἱ αἰθουσαί μας, εἰς τὰς ὁποίας ἄλλοτε ἐχόρευεν ὅλη ἡ νεότης τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὰς ὁποίας τόσα ἐψιθυρίζοντο γλυκὰ λογάκια μὲ τοὺς στροβιλισμούς τοῦ Στράους καὶ μὲ τὴν λάμπιν τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν καὶ μὲ τὰ καρδιοκτυπήματα τῶν ἀθρῶν καὶ ἀλαβαστρίνων σιτηῶν· αἱ αἰθουσαί μας ἔμειναν κλεισταί, σκοτειναί, σκιαζόμεναι ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν μας πένθος καὶ ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν, τὴν ὁποῖαν γεννᾷ ἡ θέα τῆς οἰκτρᾶς καταστάσεως τῶν ἀτυχῶν προσφύγων, τοὺς ὁποῖους ἀμείλικτα δεκατίζουσι ἐσχάτως τόσαι ἐπιδημικαὶ νόσοι.

Τὸ μόνον σημεῖον συγκεντρώσεως, ὅπως ἴσως ποτε κόσμου εἶναι τὸ θέατρον, τὸ ὁποῖον ἐξεκαθαρίσθη ἀπὸ τὰς γαλλικὰς ἀσέμνους βωμολοχίας, εἰς τὰς ὁποίας τόσο ἐτέροντο, δυστυχῶς, αἱ καλὰ μας λεγόμεναι τάξεις, αἱ κατακλύζουσαι αὐτὸ κατ' ἐκάστην ἐσπέραν. Τώρα ἐμείναμεν μὲ τὸ ἰταλικὸν μελόδραμα, τοῦ ὁποῖου ὁ τενόρος εἶναι ἀριτος, ψάλλον μὲ πολλὴν τέχνην καὶ γλυκύτητα καὶ δύναμιν φωνῆς, καὶ χάριν παραστάσεως. Καὶ λησμονοῦμεν ὑπὸ τὸ ὠραῖον ἔσμα του ὅλας τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς κατ' ἐκάστην ζωῆς, καὶ ἀφηνομέθα νὰ γλυκαίνῃ ἢ μουσικῆ ὅλας τὰς πικρίας, μὲ τὰς ὁποίας ἀπὸ ἔτους ἢ ἡμέρας ποτίζει ἡ χριστιανικὴ πολιτικὴ τῆς Εὐρώπης ἀφ' ἐνὸς καὶ αἱ ἀνοησίαι καὶ ἀβελήαι μας ἀφ' ἑτέρου.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

CHATEAUBRIAND

Ὁ Chateaubriand, ὁ εὐγενὴς ἱππότης τῆς Βρετανίας, γεννηθεὶς παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ὀκεανοῦ, ναυορισθεὶς μὲ τὸ μεγαλοπρεπὲς ναυόρισμα τῶν ἀνέμων καὶ τῶν κυμάτων τῆς πατρίδος του, ἐξορισθεὶς βραδύτερον διὰ τὸ γένος τοῦ μᾶλλον ἢ διὰ τὰς ἰδέας του καὶ ζήσας τὸν πλάνητα βίον τῶν ἐξορίστων ἀνὰ τὰ ἀπέραντα δάση τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἔπειτα ὑπὸ τὸν ὀμιχλώδη ὀρίζοντα τοῦ Λονδίνου, εἶναι ὁ Ὀσσιανὸς τῆς Γαλλίας. Περικλέει εἰς τὴν φαντασίαν του τὸ ἀπεῖρον, τὴν κραυγὴν, τὸ παρῆπον, τὸ ἀόριστον, τοὺς χρωματισμούς τοῦ σύμπαντος, τὸ ἀτελείωτον. Τὸ ὄνομά του ἦτο ἄρπα αἰολική, ἀποδίδουσα ἤχους, οἱ ὁποῖοι ἔθελγον τὴν ἀκοήν, συνεκίνουν τὴν καρδίαν, τοὺς ὁποῖους τὸ πνεῦμα δὲν δύναται νὰ καθορίσῃ. Εἶναι ὁ ποιητὴς τῶν ἐνστικτῶν μᾶλλον ἢ τῶν ἰδεῶν· ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀνάμνησιν καὶ τὸ προκίσθημα τοῦ ἀπεῖρου, τὸν μυστηριώδη ψιθυρισμὸν τῶν στοιχείων. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχεν εὖρει ἠχῶ εἰς τῆς ψυχᾶς πάντων καὶ ἀποκτῆσῃ μέγα κράτος ὅχι ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ἀλλ' ἐπὶ τῆς φαντασίας τῶν συγχρόνων του.

Ὡς ὅλοι αἱ μεγαλοφυαὶ ὁ Chateaubriand ὄρειλε τὸ πᾶν εἰς ἐαυτόν. Μόνος, ἄεργος, δυστυχῆς ἐν Λονδίῳ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς δημοκρατίας, εἶχε γράψῃ ἐν βιβλίον, ἀποπνεόν σκεπτικισμόν, ὅμοιον πρὸς τὰ εἰρήπια, τὰ ὁποῖα ἡ κατάρρευσις τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ θρόνου εἶχον σκορπίσει πανταῦ. Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην τοιοῦτου ἔργου, τῷ εἶπον οἱ σύγχρονοί του. Ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐλλίπῃ· δὲν θέλει πλέον νὰ ἀμφιβάλλῃ. Ἀποδώσατέ του τὴν πίστιν. Νέος, μελαγχολικός, ἀγαπῶν τὰς συγκινήσεις ἂν καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὴν φύσιν αὐτῶν—ἤρκει νὰ ἐπήγαζον ἀπὸ δόξαν καὶ ἐπευφημίας,—ἔκαυσε τὸ βιβλίον του καὶ ἔγραψεν ἄλλο: Τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ φιλοσοφία εἶχε τότε νικηθῆ· ἡ ἐπανάστασις εἶχεν ὑποτάξῃ αὐτὴν καὶ θυσιάσει ἐν ὀνόματι τῆς. Οἱ φιλόσοφοι ἐθεωροῦντο παρῆπιοι ὅλων τῶν δυστυχιῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἶχον καταστῆ ἀντιδημοτικοί, ἦσαν τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς καταπορέας, ὡς καταδικάζαντες τὸ ἱερὸν τῆς πίστεως. Ὁ Chateaubriand ἀνέλαβε τὸ ἔργον τῆς φανταστικῆς ἀνοικοδομήσεως. Ἡθέλησε νὰ γείνη

ὁ Ἐσδράς τῆς κατεδαφισθείσης ἐκκλησίας καὶ τῶν διασκορπισθέντων πιστῶν.

Ἐάν ἦτο φιλόσοφος εὐσεβὴς θὰ εἶχεν ἀναλάβει ἐπὶ τῆ βλάβῃ ταύτῃ ὥρατον καὶ ἄγιον ἔργον. Ἡ θρησκευτικὴ φιλοσοφία εἶχε προοδεύσει ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα. Εἰσδύσασα ἀνὰ ἀκτῖνας εἰς τὴν σκιάν τῶν νεῶν, εἶχε διασκορδάσει τὰς προλήψεις, ἐξασθενήσει τὰ εἰδῶλα καὶ καταστήσει λογικώτερα, φαινότερα, ἐνθεώτερα τὰ ἱερά. Φιλοσοφία ἀσεβῆς, κυνική, ὑλιστικὴ, ἀναμιχθεῖσα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς τὴν θρησκευτικὴν ταύτην ἐξέλιξιν, εἶχε μολύνει καὶ διακρῖνει τὸ ἔργον. Ἔργον λοιπὸν τοῦ ἀναδιοργανωτοῦ φιλοσόφου ἦτο νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ, νὰ ἐξαγνίσῃ τὰς καρδίας· νὰ ἀποδείξῃ πόση ἀγιότης καὶ ἀρετὴ ἐνυπῆρχεν εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ· πῶς ἢ ἀμάθειαι, ἢ κατὰχρησις τῆς φυσικῆς δυνάμεως καὶ ἢ βαρβαρότης ἐδημιούργησαν τὰς προλήψεις, τὴν χριστιανικὴν εἰδωλολατρειάν, τὴν κακίαν καὶ τὴν διαφθοράν· νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Θεὸν ὅ,τι τῷ ἀνῆκε καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅ,τι ἀνῆκεν εἰς αὐτούς, εἰς τὸ παρελθὸν ὅ,τι ὤφειλε νὰ ἀποθάνῃ, εἰς τὸ μέλλον ὅ,τι ὤφειλε νὰ ζήσῃ καὶ ζωογονήσῃ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ἐμπνέων ἀγνοίας περὶ θεότητος ἰδέας καὶ ἀποκαθιστῶν τὴν θρησκείαν, τὴν νομοθεσίαν, τὴν πολιτικὴν, τὴν κοινωνικὴν ἐν γένει ἐργασίαν τελειότεραν. Τὸ τοιοῦτο θὰ ἦτο ἔργον μεγάλης διανοίας, μεγάλης φαντασίας καὶ μεγάλης ἐν ταυτῷ εὐσεβείας. Νὰ ἀνακηρύξῃ ἐ'εὐθέως, ἀλλ' εὐλαβῶς τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου ἱεροῦ, ἵνα ἐπ' αὐτῶν ἀνοικοδομηθῇ τὸ νέον. Ὁ Chateaubriand εἶχε μέγαν νοῦν καὶ μέγα πνεῦμα καὶ ἐάν ἤθελε νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τοῦτο, ὁ Χριστιανισμὸς θὰ εὕρισκεν ἐν αὐτῷ τὸν Montesquieu του.

Ἄντι τούτου ὁ Chateaubriand ἔγραψεν ὡς ὁ Ὁβίλιος τὴν *πομπὴν τῆς θρησκείας*. Ἐξῆρεν ὄχι τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ τὸ μυθολογικὸν καὶ πανηγυρικὸν μέρος τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐψάλλεν ἄνευ ἐκλογῆς καὶ διακρίσεως τὰ δόγματα τῆς, τὰς προλήψεις τῆς, τὴν πίστιν τῆς, τὰς ἀρετὰς τῆς καὶ τὰς κακίας τῆς· ἔκαμε τὸ ποίημα ὄλων τῶν λαϊκῶν πεποιθήσεων καὶ ὄλων τῶν ἐκπεσασῶν παραδόσεων.

Ἀπὸ τῆς διὰ τοῦ ξίφους πολιτικῆς κυριαρχίας τῶν συνειδήσεων μέχρι τοῦ παροδικοῦ πλοῦτου τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῶν οὐτοπιῶν τοῦ μοναχικοῦ ἀσκητισμοῦ, μέχρι τῆς ἐξαγιασθείσης ἀμαθείας, ἀπὸ τῶν ψευδῶν θαυματουργῶν ἐπινοήσεων τοῦ κλήρου, τῶν σκοπουσῶν τὴν ἐξαγίωσιν τοῦ πνεύματος τῶν λαῶν, ὁ Chateaubriand ἐθεοποίησε τὰ πάντα. Τὸ βιβλίον του ἦτο ἡ κιβωτὸς τῆς ἀνθρωπίνης εὐπιστίας.

Ἡ ἐπιτυχία του ὑπῆρξε μεγάλη, ἐνέκειτο δὲ καὶ εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν του, ὡς συγγραφῆς καὶ εἰς τὴν τροπὴν, ἣν εἶχε λάβει τότε ἡ κοινὴ γνώμη. Ἡ ἐπανάστασις εἶχε συνταράξει τὰ ἀνθρώπινα πνεύματα, ὁ δὲ λαὸς βλέπων νὰ καταπίπτῃ ὁ θρόνος του, ἡ κοινωνία του, καὶ τὰ ἱερά του, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε φθάσει τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Τὸ πῦρ καὶ ὁ σίδηρος εἶχον καταστρέψει τοὺς νεούς· ἡ ἀσέβεια εἶχε κλονίσει τὴν πίστιν, ὁ πέλεκυς εἶχε καταπέσει βρῆς ἐπὶ τῶν ἱερέων, ἡ εὐσυνειδησία καὶ ἡ προσευχὴ ἐκρύπτοντο ὡς ἐγκλήματα.

Ἡ καταδιώξις αὐτῆ εἶχε συγκινήσει τὸν λαὸν ὑπὲρ τῆς

καταδιωκομένης θρησκείας· τὸ αἶμα εἶχεν ἐξαγνίσει τοὺς μάρτυρας, τὰ ἐρείπια τῶν νεῶν ἐφαίνοντο μεμφόμενα τὴν γῆν διὰ τὸν ἀθεισμόν τῆς. Ὁ κόσμος ἦτο μελαγχολικός, ὡς εἶναι πάντοτε μετὰ τοιαύτας ἐξεγέρσεις, καὶ ἐζήτει τὸν χρησμόν, ὅστις θὰ τῷ ἔλεγε τὸ μέλλον. Ὁ Chateaubriand εἰδείξε τὸ ἀρχαῖον ἱερόν, τὴν θρησκείαν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κοίτῃ τῆς, τὸν λευκοτριχά ἐξοριστὸν ἱερέα, ἐπανερχόμενον καὶ πλανώμενον ἐπὶ τῶν τάφων τῶν προγόνων του. Ἐπανεφέρει τὸν ἐξορισθέντα θεὸν εἰς τὴν καλύβην τῶν πτωχῶν, τὸν ἦγον τῶν κωδῶνων εἰς τὰς καρδίας, τὸν ὕμνον τοῦ λιθωνοῦ, τὸ μυστήριον, τὴν ἐλπίδα, τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν συγγνώμην. Καὶ ἀπεδέχθησαν ὡς προφήτην τοῦ μέλλοντος τὸν ποιητὴν, ὅστις ἐκέλευε μὲ τὸσον ἱερὰ ἄνθη καὶ μὲ τὸσον ἄγια δάκρυα τὸ σάβανον τοῦ παρελθόντος. Οὐδέποτε ἢ ποιήσις προσηλύτισε τόσας καρδίας διὰ τῆς μαγείας τῆς φαντασίας καὶ τῆς ἀβρότητας τοῦ αἰσθηματος. Τὸ βιβλίον τοῦτο κατέπληξε τὸν κόσμον, ὡς φωνὴ ἐξεληθοῦσα τοῦ τάφου. Ἐθαύμασαν, ἀνεμνήσθησαν, ἐκλαυσαν, προσηυχῆθησαν καὶ δὲν συνεζήτησαν πλέον. Ἡ καρδία τῆς Γαλλίας ὅλης εἶχε κατακτηθῆ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Chateaubriand ἐγένετο ὁ ἀπαραιτήτος εἰς πᾶσαν ἀναγέννησιν ἀνθρώπων. Ἀφοῦ ἐπανεφέρει τὸν χριστιανισμόν καὶ τὸν θεὸν εἰς τὰς ψυχὰς, διατὶ δὲν θὰ ἐπανεφέρει τὴν μοναρχίαν καὶ τοὺς βασιλεῖς εἰς τὰ ἀνάκτορά των; Ἀγαπητὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἦν ἀνεζωογονήτε μὲ τὰ δάκρυά του, προσφιλεῖς εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν, τῆς ὁποίας ἐξηγίωσε τὴν προγραφὴν, λατρευτὸς εἰς τὰς γυναῖκας διὰ τὴν τρυφερότητα τῶν ποιημάτων του, εἰς τὰ ὅποια ἡ θρησκεία ἐτάλαιε πρὸς τὸν οὐτῶ ἀποθεούμενον ἔρωτα, ἀγαπητὸς εἰς τὴν νεότητά, ἥτις εἰς τὴν ποιήσιν του εὗρε τὸν Θεὸν καὶ τὴν φύσιν ἐν ἀρμονίᾳ θίγοντας νέας χορδὰς εἰς τὸ λυρικὸν ὄργανον τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ὁ Chateaubriand ἐβασιλευσε παρὰ τῷ κ' ἡρώ, ὑπὸ τὴν στέγην τῶν ἀστῶν, παρὰ τὴν κοίτην τῶν μικρῶν, ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν πατέρων, εἰς τὰς ἐξοχικὰς ἐπαύσεις, εἰς τὴν ἀγάπην τῶν συζύγων καὶ εἰς τὰ ὄνειρα τῆς νεότητος. Ἡ ποιήσις εἶχεν ἀπολεσθῆ εἰς τὸν ἀθεισμόν. Τὴν εἶχεν ἐπανεῦρει εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἡ ποιήσις θὰ εἶναι μία πραγματικὴ δυνάμις τοῦ κόσμου τούτου, ἐφ' ὅσον εἰ κόσμοι τῆς φαντασίας ἀποτελοῦν τὸ ἡμισυ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

(Ἐκ τῶν τοῦ Lamartine).

Ἐλένη Γεωργιάδου

Η ΓΥΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Β'

Ἡ γυνὴ ἀπαλλάσσεται εὐκολώτερον τοῦ ἐγῶ, ὅπως παρὰδοθῆ εἰς τὴν θείαν ἀγάπην, ταπεινωτέρα καὶ τρυφερώτερα καὶ διὰ τοῦτο, εὐσεβεστέρᾳ τοῦ ἀνδρός, δίδει περισσότερο ἐκείνου εἰς τὴν προσευχὴν τὴν εὐπλαγγίναν καὶ τὴν ἐλπίδα.

Δύναται ἐπίσης εὐκολώτερον ν' ἀνυψωθῆ εἰς τὸν ἀφιλοκερδῆ ἀνθρώπινον ἔρωτα.

Διτθάνεται περισσότερο τοῦ ἀνδρός τὴν εὐγενῆ ἀνάγκην ν' ἀγαπᾷ ἐλικρινῶς καὶ ἡ στοργὴ τῆς εἶνε προθυμοτέρᾳ εἰς τὴν θυσίαν καὶ εἰς πᾶσαν ἀφοσίωσιν, ἐπιμονωτέρᾳ δὲ εἰς τὴν οὐδύνην καὶ τὰς ἀγωνίας.

Πόσον εἶνε ἐπισκεπτικὴ καὶ ἀνεξίτητος εἰς τὰς ὑβρίας καὶ ἀδικίας, εἰς τὴν συζυγικὴν ἀγάπην, καὶ ποῖον αὐταπάρησιν ἔχει εἰς τὴν μητρικὴν, τῆς ὁποίας οὐδεὶς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἰσχύον καὶ τὴν τρυφερότητα, τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ τὸ κράτος.

Κατὰ τὴν πρώτην ἀνατροπὴν τῶν τέκνων ὁποῖα λεπτοφυὴς χεῖρ, ἢ τῆς μητρός, ἐφευρετικὴ, τρυφερά, καρτερικὴ, γλυκεῖα καὶ αὐστηρὰ ἐν ἀνάγκῃ.

Καὶ εἰς τὸν πόνον καὶ τὰς μεγάλας θλίψεις, ὅποτε ὁ κερκυνὸς ἐκρήγνυται καὶ πλῆττει τὴν οἰκογένειαν, ὁ ἀνὴρ, ἐκμηδενίζῃται, ἢ δὲ γυνὴ συντρίβεται μὲν, ἀλλ' ἀντέχει καὶ ὑποστηρίζει. Ὑπάρχει τι ἐν αὐτῇ, ὅπερ πάντοτε θυσιάζεται, ἀλλὰ πάντοτε ἀναγεννᾶται καὶ εἶνε ἀκαταμάχητον ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων τῆς καρδίας τῆς.

Ὡς πρὸς τὴν δράσιν τοῦ πνεύματος ἴσως αὕτη σκέπτεται ἀσθενέστερον, ἀλλὰ μαντεύει, αἰσθάνεται περισσότερο, ἔχει ἐμπνεύσεις καὶ ἀναπερώσεις τῆς δικαιοσύνης, αἵτινες ὑψοῦν αὐτὴν εἰς σφαίρας ἐντελῶς ἰδανικὰς.

Δειλὴ, διότι εἶνε ἀσθενής, συνετὴ, προσεκτικὴ, νουνηχὴ καὶ ἐγκαυτῷ πλήρης γενναίων παρορμήσεων, γενναία ἐν τῇ ἀφοσίῳ, ὅταν ἀγαπᾷ, ἀπέναντι οὐδενὸς πόνου ὑποκύπτουσα, εἶνε πλήρης βαθείας τρυφερότητος καὶ ἀνδρικής σταθερότητος, ἱκανὴ νὰ θυσιασθῇ, σιγῶπα, ἰσχυρὰ ὅπως ἀγαπᾷ καὶ ἐπομένως ὅπως ὑποφέρει. Καὶ διὰ τῆς δυνάμεως ταύτης συγχύει ἀντέχει ἐκεῖ, ὅπου ὁ ἀνὴρ καταβάλλεται, χύνουσα ἐπὶ τῶν πληγῶν του τὸ γλυκὺ βάλσαμον τῆς πίστεως τῆς σταθερότητος, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδος.

Εἰξεύρει νὰ μειδιᾷ ἐν μέσῳ τῶν δακρύων, ἀπομακρύνουσα οὕτω τὴν καταιγίδα τῆς ὀργῆς, συγκρατοῦσα τὸν ἀνδρὰ διὰ τοῦ γλυκεῖου βλέμματός της καὶ δαμάζουσα τὴν ὀργὴν του· ἀληθὴς περιστῆρὰ μετὰ τοῦ κλάδου τῆς ἐλαίας ἐν τῷ μέσῳ τῶν τρικυμιῶν τοῦ βίου, τοῦ κατακλυσμοῦ τῶν συμφορῶν· ἄγγελος εἰρήνης ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἐστία. Ἰσχυρὰ ἐπίσης καὶ πλήρης ἀγίου σθένους ἐν τῇ ἀρετῇ, ὡς ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ δυστυχίᾳ· ἱκανὴ δὲ πρὸς τοὺς ἡρωϊκώτερους ἀγῶνας.

Ἡ Ἁγία Γραφὴ λέγει· «Καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθήσεται τῇ ἰδίᾳ γυναικί». Διὰ τοῦτο ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ δὲν δύναται ν' ἀντικαταστήσουν τὴν σύζυγον εἰς τὴν νέαν οἰκογένειαν, ἣν αὐτὴ ἰδρύει, οὔτε εἰς τὸ θέλημα, ὅπερ παρέχει διὰ τῆς συναναστροφῆς, οὔτε εἰς τὴν σταθερὰν βοήθειαν, οὔτε εἰς τὴν ἀσφαλῆ συμβουλήν. Διότι ἔχει λεπτότητα πνεύματος, ἀβρότητα, φρόνησιν, μετριότητάς καὶ γλυκύτητα, προσόντα τὰ ὅποια ἡ ἡλικία δὲν δίδει πάντοτε εἰς τοὺς γέροντας καὶ τὰ ὅποια καθιστῶσι τὴν γυναῖκα θαυμαστὴν σύμβουλον.

Καλλωπισμένη καὶ κοσμημένη οὕτω ἡ γυνὴ κέκτηται ἀρετὰς ἰδιαζούσας εἰς τὴν φύσιν τῆς, τὰς ὁποίας δὲν ἔχει ὁ ἀνὴρ εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν, ἀλλ' αἵτινες συμπληροῦσι τὰς τοῦ ἀνδρός. Διὰ τοῦτο μόνον μετὰ τὴν πλάσιν τῆς γυναικὸς κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς «εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ πάντα ὅσα ἐποίησε καὶ ἰδοὺ καλὰ ἦσαν».

Πρὸ τῆς πλάσεως πᾶν ὅ,τι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησεν, ἐλέχθη καλόν. Μετ' αὐτὴν δὲ εὗρεθῆ «καλὸν ἄριστον».

Μερόπη Μαρίνου

ΕΠΙΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΔΕΡΑΙΜ

Συγκινητικὴ ἐτελέσθη ἡ τετάρτη ἐπέτειος τοῦ θανάτου τῆς διακρεποῦ; πρωταγωνιστρίας τοῦ γυναικείου ζητήματος ἐν Γαλλίᾳ Μαρίας Δεραίμ. Περὶ τοὺς ἑκατὸν ἐκ τῶν μᾶλλον πιστῶν καὶ ἀφωτισμένων φίλων τῆς μετέβησαν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τῆς Μοντμάρτρης, ἵνα ράνουν μὲ ἄνθη τὸν τάφον τῆς συγγραφῆς τῆς «Εὐκας ἐν τῇ ἀνθρωπότητι». Ὁ καιρὸς δὲν ἠνένησε ποσῶς τὴν εὐσεβῆ ταύτην φιλικὴν ἐκδρομὴν, διότι καὶ οἱ οὐρανοὶ εἶχον ἀνοίξει τοὺς καταρράκτας τῶν καὶ οἱ ἀνεμοὶ ἐσύριζαν, μακινόμενοι περὶ τὸ νεκροταφεῖον Montmartre.

Ἡ Μαρ'α Δεραίμ, ἥτις ἐπάλαυσε καθ' ὅλην τὴν ζωὴν καὶ διὰ τοῦ λόγου καὶ διὰ τοῦ καλῶν, ὅπως διεκδικήσῃ τὰ γυναικεῖα δικαιώματα, θὰ ἠσθάνθη βεβαίως καὶ νεκρὰ ἔτι ὑπερτάτην συγκίνησιν, —ἐάν οἱ νεκροὶ αἰσθάνονται— ὅταν ἰδίᾳ ἀνηρτήθῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ὁ ἐκ μενεξέδων καὶ καμελιῶν στέφανος τὸν ὁποῖον ἀπέστειλεν ἡ γυναικεῖα πολιτικὴ ἐφημερίς «Fronde», τῆς ὁποίας καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα σημαίνει νίκην καὶ ἥτις ἀντιπροσωπεύει μίαν ἐπὶ πλέον τῆς γυναικὸς ἐπιτυχίαν ἐπὶ τῶν ἰδεῶν, ἃς διηρμήνευεν ἡ Μαρ'α Δεραίμ.

Λόγοι συγκινητικοὶ ἐξεφωνήθησαν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς. Ἡ κ. Paul Mink ἀφιέρωσεν εἰς τὴν νεκρὰν δέσμην ἕνα, ταπεινὴν ὡς αὐτὴν, προσέθηκεν ἡ εὐγενὴς ῥήτωρ, ἥτις μὲ φωνὴν προφητικὴν ἀνεκέρυζεν ὅτι ἐντὸς ολίγου αἱ γυναικεῖς θὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὄντα ἐλεύθερα ὡς οἱ ἄνδρες. Καὶ ἐν περιλήψει ἀπερὶθῆσε τοὺς θριαμβοῦς, οὓς κατήγαγεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦτου ἡ Μαρ'α Δεραίμ, εἰς ἣν ὀρεῖται καὶ τὸ ὅτι αἱ γυναῖκες γίνονται δεκταὶ ὡς μάρτυρες εἰς πᾶσαν πολιτικὴν πρᾶξιν καὶ ὅτι ἔχουν δικαίωμα ψήφου εἰς τὰ ἐμπροσδιεῖτα καὶ ὅτι ἐντὸς ολίγου θὰ ἐκλέγονται καὶ ἐμπροσδιεῖται.

Ὁ κ. Gerbeau, εἰς ἐκ τῶν μᾶλλον δρώντων σήμερον γυναικοφίλων ὁμιλεῖ μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τῆς Μαρ'ας Δεραίμ, τῆς ὁποίας ἀνδρὶς εἰς φυσικὸν μέγεθος, ἔργον τοῦ καλλιτέχνου de Barias, ἐγείρεται κατ' αὐτὰς ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν Epinettes. Μετ' αὐτὸν λαμβάνου' ἔτι τὸν λόγον ὁ κ. Lamguet καὶ ἡ κ. Rogues.

Ἡ φιλικὴ ἢ μᾶλλον ἡ οἰκογενειακὴ αὕτη συγκέντρωσις, διότι οἱ φίλοι τῆς Μαρ'ας Δεραίμ ἐφαίνοντο ἀνήκοντες εἰς τὴν οἰκογένειάν τῆς, περιετοίχισαν ἤδη τὴν ἀδελφὴν τῆς Feresse Deraismes, συγκεκινημένοι περὶ τὸν τάφον, ὡσεὶ ἐπιζητοῦντες τὸ ὑπ' αὐτὴν κρυπτόμενον μέγα μυστήριον. Καὶ ὑπὸ τὰ ἄνθη καὶ τοὺς στεφάνους ἡ ἐκφραστικὴ κεφαλὴ τῆς νεκρᾶς διαγράφει τὴν ἐκ χαλκοῦ προτομὴν τῆς καὶ φαίνεται μαιδιῶσα μετὰ καλσύνης.

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Περίεργον ἀλλὰ καὶ πρωτότυπον εἰκόνα τῶν γυναικῶν καὶ τοῦ συζυγικοῦ βίου τῆς νήσου Σουμάτρης μᾶς δίδει περιγητρία διχμείνισα ολίγον καιρὸν εἰς τὸν παράδοξον αὐτὸν τόπον.

Ἄλλ' ὅσον πρωτότυπος καὶ ἀτυχήτης καὶ ἂν εἶναι ἡ εἰκὼν αὕτη, δίδει ὅμως ἀναντιρρήτως σαφῆ ἰδέαν τῆς τελείας ἐκεῖ εὐτυχίας τῆς ἐγγάμου γυναικός. Διότι ὅλοι καὶ ὅλα, νόμοι καὶ ἄνθρωποι συντελοῦν εἰς τὸν προνομιοῦχον αὐτὸν τόπον εἰς

τήν εύτυχίαν τῆς γυναίκος. Ἡ περιουσία τῆς οικογενείας ἀνήκει πάντοτε εἰς τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ σκοπὸς τοῦ βίου τοῦ ἀνδρός εἶναι πῶς νὰ πλουτίσῃ τὴν λατρευτὴν τῆς καρδίας του. Τὸ διαζύγιον εἶναι πρᾶγμα σπάνιον, ἴσως διότι οἱ σύζυγοι δὲν κατοικοῦν εἰς τὸ ἴδιον οἶκον. Ὁ σύζυγος ἔχει ἴδιαν κατοικίαν, εἰς ἣν τρώγει καὶ διαμένει ὅλην τὴν ἡμέραν, μεταβαίνει δὲ μόνον μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γυναίκος, εἰς ἣν καὶ διανυκτερεύει.

Τὰ ἄρρενα τέκνα μένουσιν πλησίον τῆς μητρὸς μόνον μέχρις ἡλικίας τεσσάρων ἐτῶν, μεθ' ὃ καὶ μεταβαίνουν νὰ ζήσουν μετὰ τὸν πατέρα των. Αἱ θυγατέρες μένουσιν πάντοτε εἰς τὸ πατρικὸν σπίτι.

Ὅταν ἡλικιωθῶν τὰ ἄρρενα ζοῦν πάντοτε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς. Ὅταν δὲ ὑπανδρευθῶν τοὺς κτίζουσιν οἶκον πλησίον τοῦ μητρικοῦ, εἰς τὸ ὅποιον καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τρέφονται μέχρις ἐνηλικιότητος τῶν ἰδίων θυγατέρων.

Ὅταν ὁ σύζυγος ἀποθάνῃ ὑψόνουν πρὸ τῆς οἰκίας τῆς συζύγου σημαίαν. Πρὶν ἢ ἡ σημαία κείνη ἀποσυντεθῇ εἰς ῥάκη, ἡ σύζυγος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συνάψῃ δεύτερον γάμον. Ἄλλ' ἐπειδὴ αἱ ἔγγαμοι γυναῖκες εἶναι τόσον εὐτυχεῖς εἰς τὸν τόπον αὐτόν, διὰ τοῦτο ἀποφεύγουσιν τὴν χρείαν καὶ τὸ ὑφασμα τῆς σημαίας εἶναι τόσον λεπτόν, ὥστε νὰ ξεσχίζηται καὶ ἀποσυντίθεται μετὰ τὸν ἐλάχιστον ἀνεμον.

Ἑβραϊστρία

ΟΙ ΣΟΦΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τοῦ συρμού, ἀπὸ τοὺς ἀνακαινιστὰς τῆς συγχρόνου φιλολογίας καὶ ποιήσεως, ἀπὸ τοὺς μεγάλους δραματούργους τοῦ Βορρᾶ, τῶν νέων αὐτῶν καὶ ἀλκιμῶν φυλῶν, αἱ ὁποῖαι εὐκολώτερον τῶν ἄλλων ἀψηφῶσιν τὰς προλήψεις καὶ ἐπιλαμβάνονται τολμηρῶν ριζικῶν μεταρρυθμίσεων διὰ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Ἑρρίκος Ἴψεν, ὁ διάσημος Νορβηγὸς δραματούργος, ἰδοὺ εἰς τί συνοψίζει τὴν περὶ γυναικείας κινήσεως γνώμην του: Ἡ κοινωτικὴ ἐπανάστασις, ἡ προπαρασκευαζομένη ἐν Εὐρώπῃ, ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὸ μέλλον τῆς γυναίκος καὶ τοῦ ἐργάτου. Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς εἰς γνωμικόν, οὕτως εἰπεῖν, διατυπωμένης ταύτης σκέψεως, ὁ διάσημος ἀνακαινιστὴς τοῦ δράματος δὲν ὀφείλει ἀρᾶ γε τὸ ὠραιότατον καὶ μέγιστον μέρος τοῦ θριάμβου του εἰς τὴν ψυχολογικὴν μελέτην. ἀνάλυσιν καὶ ἀποκάλυψιν τῆς «συγχρόνου γυναικός»; Οχι μόνον διέγειρε διακτὴ ἢ γυνὴ πάσχει ὑπὸ τοὺς ἔθους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ζῆ σήμερον, ἀλλὰ καὶ διετύπωσε τὴν ἐν αὐτῇ ἐξέγερσιν τοῦ συναισθήματος τῆς ἀτομικότητός της καὶ τῆς ἀφυπνιζομένης συνειδήσεως τῆς ἐγγάμου γυναίκος εἰς τὴν Νόρραν του. Εἰς τοὺς Βρυξέλλαις του διατυπώνει τὴν γυναῖκα, ἥτις θύμα τῆς κατὰ συνθήκην ἀρετῆς, τῶν κατὰ συνθήκην γάμων, συντελεῖ, ὑπέκουσα εἰς τὰς μωρὰς κοινωνικὰς προλήψεις, εἰς καταστροφὴν τῆς φυλῆς της καὶ εἰς ἐκφυλισμὸν τῆς ἀνθρωπίνης οικογενείας. Ἡ Tea του εἰς τὴν Hedda Gabler εἰκονίζει τὴν ἐξοχὸν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποῖαν γυνὴ ἀνωτέρας μορφώσεως, ἔχουσα συνειδήσιν ἑαυτῆς καὶ τῶν ἰδίων της καθηκόντων, ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, καθισταμένη οὕτω τὸ ἀ-

ληθὲς τῆς κοινωνίας στήριγμα. Τέλος εἰς τὴν Κυρία τῆς θαλάσσης τί ἄλλο ἀποδεικνύει ἢ ὅτι ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ συνειδήσις τοῦ καθήκοντος, μόναι δύνανται νὰ προφυλάξωσιν τὴν γυναικείαν ψυχὴν ἀπὸ τοὺς χιμαιρικοὺς παραλογισμοὺς ἀπεγνωσμένης φαντασίας, ἣν ἐξερεθίζει καὶ ἐξάπτει ἡ μωρὰ καὶ ἀκαταλόγιτος πίεσις, ἣν ὁ ἄνηρ ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς γυναικός, θέλων νὰ δικτηρήσῃ τὴν πίστιν της καὶ νὰ διαφυλάξῃ διὰ φραγμῶν καὶ πιέσεων τὴν τιμὴν της;

Παρὰ τὸν Ἴψεν ὁ Πέτρος Λαυρόφ, μέγας κοινωνιολόγος Ρῶσος ἰδοὺ τί λέγει περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος: Τὸ γυναικεῖον ζήτημα εἶναι ἡ μία καὶ μεγάλη φάσις τοῦ κοινωνικοῦ ζητήματος, τὸ ὅποιον συνταράττει καὶ συγκλονίζει τὸν κόσμον σήμερον. Διὰ τοῦτο ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν σοσιαλιστικῶν ζητημάτων πρέπει νὰ ἐξετασθῇ, ἵνα ὑπάρξῃ ἐλπίς προσεχοῦς ὀριστικῆς αὐτοῦ λύσεως. Πλὴν τούτου ὅμως πᾶς ἄνθρωπος προοδευτικὸς, ἐννοῶν ποῦ ἔγκειται ἡ ἀληθὴς πρόοδος, ὀφείλει νὰ χαίρῃ καὶ ἐπιπροσέτι διὰ πᾶσαν γυναικείαν ἐπιτυχίαν.

Μαρία Λέβου

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Πολλοὶ ἄνθρωποι μελαγχολοῦν ἐπὶ τῇ θέξ ἀσχημοῦ καὶ γραίας γυναικός. Ὁ θεὸς Πλάτων ἰσχυρίζεται, ὅτι ὠραῖον πρόσωπον ἦτο τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον θέαμα τοῦ κόσμου καὶ οὐδεὶς μέχρι τοῦδε διέψευσε τὴν γνώμην ταύτην τοῦ μεγάλου σοφοῦ.

Ἄλλὰ τί εἶναι ὠραῖον πρόσωπον; Αἱ ἰδέαι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ποικίλλουσιν ἀπείρωσ ἐν σχέσει πάντοτε πρὸς τοὺς λαοὺς καὶ πρὸς τὰ ἄτομα. Συγκρίνατε τὸν Ὀλύμπιον Δία μετὰ τὸν Βούδδαν τῶν Ἰνδῶν. Ὅταν μάλιστα ὁ ἔρωσ ἀναμιχθῇ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ὠραίου, ὁ ὀρισμὸς του ἀποβίνει καθ' ὁλοκληρίαν δυσχερής.

Ἐὰν ἡ υγιεινὴ εἶναι ἀνίσχυρος διὰ τὸ ἀπολύτως ὠραῖον ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ, εἶναι ἐν τούτοις πανσθενὴς διὰ τὴν ἀτέλειαν τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιδείξεως καὶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ λεπτοφυοῦς, εὐκινήτου καὶ μᾶλλον εὐαίσθητου μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Διὰ νὰ εἶναι τις ὠραῖος κατὰ τὸ πρόσωπον, πρέπει νὰ εἶναι ὠραῖος κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ κατὰ τὴν καρδίαν, νὰ χαίρῃ δὲ καὶ φυσικῶς ἀρίστης υγείας. Ἴδετε πῶς αἱ ὀργανικαὶ παθήσεις καταστρέφουσιν τὰ χαρμηλοποιήσασα τοῦ προσώπου καὶ κάμνουν τὸ χρῶμα ἐρυθρὸν ἢ κίτρινον. Ἴδετε πῶς ὁ φθόνος, αἱ πονηρικὲς σκέψεις ψυχῆς ποταπῆς ἀφαιροῦν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὸ πρόσωπον τὴν γλαστὴν ἀγνότητά του, τὴν εὐκρινῆ του ἔκφρασιν, τὴν συμπαθῆ ἀνθρωπότητά του!

Τὸ χρῶμα εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐπαθὲς μέρος τῆς καλλονῆς τοῦ προσώπου. Ὁ υγιεινολόγος λοιπὸν ὀφείλει πρὸ παντός νὰ συμβουλεύῃ πᾶν ὄντι δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν ροδινὴν ὕψιν, τὸ λεῖον καὶ ἀπαλὸν τοῦ δέρματος, τὸ διαυγές καὶ λαμπρὸν τῆς ἐπιδερμίδος. Ἄλλ' ἀναλόγως τῆς χροίας τοῦ δέρματος ἐπιβάλλεται καὶ ἡ υγιεινὴ διαίτα αὐτοῦ.

Ὁ χλιρὸς ἀπὸ ἀφανίζει τὸ δὲρμα τῶν ξανθῶν, ἐνῶ ὁ ψυχρὸς καταστρέφει τὰς μελαγχροινὰς. Ὁ δροσερὸς τῆς θάλασσης ἀπὸ καταστρέφει τὸ χρῶμα, καθὼς καὶ ὁ πολλὸ ἰσχυρὸς ἀνεμος. Ἐὰν οἱ πόδες μένουσιν ψυχροί, τὸ χρῶμα ἐπίσης ἀλλοιοῦται.

Αἱ ἐπανειλημμένοι συγκινήσεις καταστρέφουσιν ἐπίσης τὸ χρῶμα. Ἡ δυσπεψία, ἡ καλοψηφία, ἡ κατάρχεσις κρεάτων, ἰσχυρῶν οἴνων, οἰνοπνευμάτων, ροσολίων, ἀρωματικῶν τροφῶν, ἰδοὺ οἱ κινδυνωδέστατοι ἐχθροὶ τοῦ χρώματος. Οἱ στενοὶ κορσέδες, τὰ στενὰ παπούτσια, τὰ στενὰ ἐνδύματα φέρουσιν πάντοτε συμφορήσεις τοῦ προσώπου, ἐνῶ αἱ ἀγρυπνίαι καὶ οἱ κόποι τὸ κάμνουν ὠχρὸν καὶ ἐξηνητημένον.

**

Ἴνα ἀποκτήσῃ τις καλὰ χρώματα, ἀπαιτεῖται ζωὴ τακτικὴ, κανονικὴ, διαίτα ὄχι κρεωφάγος καὶ συνήθης χρῆσις ἀλκαλικῶν ὑδάτων. Πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τις τὴν χρῆσιν τῆς κίνης, τοῦ σιδήρου, τῶν ὁποίων τόση γίνεται σήμερον κατάρχεσις καὶ νὰ προτιμᾷ τὰς ἀλκαλικὰς καὶ ἀρσενικοῦχους διαλύσεις, νὰ ἀποφεύγῃ τὸν πολλὸν ὕπνον καὶ τὰς συνεχεῖς ἀσκήσεις ἐν ὑπαίθρῳ.

Ἐπίσης τὸ χρῶμα καταστρέφεται μετὰ τὸ συχρὸν τοῦ προσώπου πλύσιμον μετὰ πολὺ καὶ ψυχρὸν ὕδωρ. Κατὰ τοῦ λεκιμαμένου χρώματος τοῦ Ἑρρίκου ὁ ΠΙ μετεχειρίζετο προσωπίδα ἀπὸ ἄγνην φαρίνας καὶ ἄσπρον αὐγοῦ, τὰ ὁποῖα ἄφινε νὰ ξηραίνωνται ὅλην τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ προσώπου. Αἱ γυναῖκες τῆς Δανίας μεταχειρίζονται φαρίναν ἀπὸ φασόλικ μετὰ κρέμας. Ἡ συνήθης τοῦ σαπουνιοῦ χρῆσις εἶναι ἐπίσης ἐπιβλαβής. Τὸ πρόσωπον πλύνετε δὲς, τὸ πολὺ, τῆς ἡμέρας, καὶ πάλιν μετὰ πετσοῦν μαλακὴν, βρεγμένην μετὰ χλιρὸν νερὸν τὸ θέρος, μετὰ ὑπόψυχρον τὸν χειμῶνα. Αἱ ἔχουσαι δὲρμα ἐλαϊώδες ἄς ρίπτουν ὀλίγον ἔξωσ εἰς τὸ νερὸν των. Αἱ ἔχουσαι ξηρὸν δὲρμα, ἄς μεταχειρίζωνται ἄγνην λαυλίην. Μετρία χρῆσις γλυκερίνης συνθλίβει τοὺς πόρους, ἐξαιλεῖ τὰς ρυτίδας καὶ μαλακώνει τὴν ἐπιδερμίδα. Ἡ κατάρχεσις ὅμως αὐτῆς ξηραίνει, ρυτιδώνει καὶ ἀποσκληρώνει τὸ δὲρμα.

Ἀποφεύγετε τὴν ὀργὴν, τὴν μελαγχολίαν, τὰς κακὰς σκέ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΘΥΜΑ

Μεταξὺ τῶν θεατῶν τούτων ὑπῆρχον καὶ πολλαὶ κυρία.

Εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης ἐπὶ ἐξέδρας μεγάλης, μετὰ ὠραῖαν εἰκόνα τοῦ Ἑσταυρωμένου, ἀνηρητημένην ἐπ' αὐτῆς ἀντὶ παντός ἄλλου ἐπίπλου, κάθηται σοβαροὶ καὶ ἀμελιτικοί, μετὰ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἔκφρασιν ἐπὶ τοῦ προσώπου των οἱ ἔνοχοι. Ὁ δημόσιος κατήγορος, ἄνηρ λευκότριξ, φαλακρὸς, μετὰ ὄμματα ὑελοῦδη, μετὰ στόμα μὴ συνειθισμένον νὰ μειδιᾷ, φαίνεται ἐξησχημένος εἰς τὸ ἐπάγγελμα νὰ στέλλῃ ἄνευ πολλῶν διατυπώσεων ἀνθρώπους εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ἢ εἰς τὴν Σιδηρίαν, ὅπερ ἀποτελεῖ ἐν καὶ τὸ αὐτό. Ὁ πρόεδρος, ἄνθρωπος τετραγώνος, ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλειστούς, ὡσεὶ νύκτας ὄλας διετέλει ἄγρυπνος παρὰ τοὺς πόδας τῆς θεᾶς Νεμέσεως, ἐπικαλούμενος τὴν ἔμπνευσίν της.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ κατηγορουμένου ἐπιφέρει συγκίνησιν τινὰ εἰς πάντας τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ, μὴ ἐξαιρουμένων οὔτε αὐτῶν τῶν ἐνόχων, οὔτε αὐτοῦ τοῦ δημοσίου κατηγόρου, τοῦ ὁποίου οἱ τέως ὑελοῦδεις ὀφθαλμοὶ προσλαμβάνουσιν αἴφνης ποῖαν τινὰ ζωηρότητα καὶ τὸ στόμα συσπᾶται εἰς μορφασμὸν καταπλήξεως μᾶλλον ἢ οἴκτου. Ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ρήτωρ καὶ συνήγορος τῶν καταπατουμένων δικαιωμάτων τῆς θεᾶς δικαιοσύνης, ὁ ὑποχρεωμένος νὰ θεωρῇ πάντα κατηγο-

φεις, ἐὰν θέλετε νὰ δικτηρήσῃτε ὠρατὰ χρώματα. Ἀποφεύγετε τὰς μερίμνας καὶ τὴν μακρὰν πνευματικὴν καταπόνησιν. Τὰ πρόσωπα τῶν νευρικῶν καὶ τῶν πασχόντων ἀπὸ ἡμικρανίας ρυτιδοῦνται ἐνωρίτατα.

Μαρία Μονὲν ἱατρός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Α. Μονεμβασίαν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν, ἤμην πολὺ εὐτυχῆς, ἐὰν ἄς εἶχον ἐδῶ, ἀφοῦ τόσον καλὰ καὶ τόσον πρακτικὰ σκέπτεσθε. Καὶ ὅμως εἰς τὴν τόσον χρῆσιμον καὶ τόσον πρακτικὴν αὐτὴν σχολὴν, ἡ τάξις, ἡ ὁποία ἔχει περισσοτέραν ἀνάγκην τῶν χρησίων αὐτῶν πραγμάτων, δὲν φοιτᾷ. Μόνον αἱ κυρία καὶ αἱ δευτερογενῆς τοῦ μεγάλου κόσμου καὶ αἱ κόραι τοῦ λαοῦ ἐπιφελοῦνται τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς. — Δα Κ. Β. Καθάλλαν. Πολὺ μετὰ ἡμετέρας τὰ γραφόμενά σας. Φαίνεται ὅτι ἡ πρὸς ὑμᾶς τελευταία μου παρέπεσε. Σὰς γράφω καὶ πάλιν καὶ ἄς εὐχριστῶ διὰ τὰς εὐγενεῖς πάντοτε ὑπὲρ τοῦ ἔργου μου ἐνεργείας σας. — Δα Εἰ. Ζ. Κέρκυραν. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἄς ἀποστέλλονται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου. Δημοσιεύεται σήμερον. — Καν Δ. Μ. Μασσαλίαν. Τρία ἀντίτυπα τῆς «Ζωῆς ἐνδὲς ἔτους» ἐστάλησαν. Τὸ ἀντίτυπον ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ ἀπείρωσ διὰ τὴν εὐγενῆ φροντίδα καὶ τὰς θερμὰς ὑπὲρ τοῦ ἔργου συστάσεις. — Καν Ε. Ν. Σοφίαν. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 30 ἐλήφθη. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ φροντίδα καὶ ἐνθουσιώδεις κρίσεις διὰ τὴν ἴδρυσιν Ἑπαγγελματικῆς σχολῆς. Σὰς ἀπέστειλα ἐγκύκλιον πρὸς καταρτισμὸν καὶ ἐκεῖ ἀντεπιστελλούσης ὑμᾶδος. Ἐκθέσεις διαρκεῖς ἐιδῶν γυναικείας βιομηχανίας ἔχουσι ἤδη καταρτίσει εἰς ὅλα τὰ μεγάλα εὐρωπαϊκὰ κέντρα. Τώρα προβαίνουσιν καὶ εἰς τὰς δευτερευούσας πόλεις. Βεβαίως καὶ εἰς Τουρκίαν καὶ Βουλγαρίαν ἐγένοντο ἤδη πᾶσαι αἱ ἀναγκαῖαι ἐνεργεῖαι. Ἐκπλήττεσθε, λέγετε, πῶς αἱ Βουλγαρίδες πρὸ ἐτῶν ἤδη, ἔχουσιν σχολὰς οἰκοφυρῆσας, αἱ ὁποῖαι λειτουργοῦν ὄριστα καὶ ἐδῶ ἐβραδύναμεν τόσον νὰ ἀρχίσωμεν. Ἐὰν εἰσεύρετε τί πόλεμον ἔχει ἡ ἰδιὴ ὑμᾶς νεοσύστατος καὶ πόση δύναμις θελήσεως ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ἀνταχθῶμεν εἰς τόσας ἀνενεργείας! Τὸ πρᾶγμα ὅμως εὐτυχῶς ἐξησφαλίσθη, καὶ τάχιστα θὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὴν κοινωνίαν μας οἰκοφυρᾶς, ὄριστα καταηρησμένας καὶ νεάνιδας βιοτεχνικῶς ἐτοιμαζομένας διὰ τὸν βαρὺν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Αἱ Βουλγαρίδες εἶναι πρακτικαὶ γυναῖκες καὶ

ροῦμενον ὡς κακοῦργον καὶ νὰ σύρῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τοὺς κεραυνοὺς τῆς ὀργῆς θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἔχει πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὠριμένον τινὰ ἀριθμὸν τύπων, ἀνθρώπων περιπεσόντων εἰς τὸ ἐγκλήμα. Ἐπὶ τῶν τύπων τούτων ἀναλόγως τῆς πρὸς τοῦτον ἢ ἐκείνον ὁμοιότητος τοῦ κατηγορουμένου τῆς ἡμέρας ἐφαρμόζει καὶ τὴν ρητορικὴν ἀγόρευσιν του μετὰ μικρὰς μόνον καὶ ἀσημάντους ἐναλλαγὰς κοσμητικῶν ἐπιθέτων. Ταῦτα ἀναλόγως τῶν ψυχικῶν τῆς στιγμῆς τῆς δίκης διαθεσῶν του ἢ τείνουσιν εἰς τὴν παντελεῖ τοῦ κατηγορουμένου ἐξόντωσιν, ἢ καὶ μόνον εἰς ἐπιβολὴν ποινῆς βαρεῖας, ἥτις ποικίλλει ἀναλόγως τῆς φύσεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ ἐγκληματοῦ.

Ἄλλὰ σήμερον ὁ δημόσιος κατήγορος εὐρίσκειται πρὸ ἐξαιρετικῆς περιπτώσεως καὶ ἡ πρὸ ὀλίγου κατάπληξις του μεταβάλλεται εἰς ἀληθῆ ἀποθάρρυνσιν. Ὁ πρὸ αὐτοῦ κατηγορούμενος εἶναι ὑποκειμένον ἐντελὲς πρωτότυπον. Ἡ φυσιογνωμία του, ἐφ' ἧς ἴδιος οἰκοδομεῖται ὡς ἐπὶ ἀκλονήτων θεμελίων ἡ κατηγορία, εἶναι ἡρεμος, γλυκεῖα, ἄδολος, ἐλικύουσα ἐκ πρώτης ὄψεως ἀμέριστον τὴν συμπάθειαν, τὴν ἐμπιστοσύνην, καὶ τὴν ἀγάπην. Τὸ βλέμμα του βαθύ, εὐκρινές, φαίνεται ὡς ὁ κυριώτατος τῆς ἀθωότητός του συνήγορος. Ἐπειτα ἡ καλλονὴ του, ἀνδρική καλλονὴ, τελεία, μετὰ κατατομὴν θυμαστίαν, μετὰ γραμμὰς ἄς μόνον γλυφῆς μεγάλου καλλιτέχου ἠδύνατο νὰ διεκδικήσῃ, μετὰ πλαστικότητα δροσερᾶν, ἀποπνεύουσαν ὅλον τὸ ἀρωματωδὲς σφρίγγος τῆς νεότητος, εἶναι ὁ σκόπελος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναντιρρήτως ναυαγεῖ ὅλον τὸ κομβολόγιον τῶν δημηγοριῶν τοῦ ρήτορος τῆς ἡμέρας.

Εἰς μάτην ὁ νοῦς του κυλινδοῦται ἀνασῶρων ἀπὸ τῆς ἀβύσσου τῆς